

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **M.G.**
bytem [REDACTED]
zastoupen advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2017, č. j. MV-78399-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 4. 2017, č. j. MV-78399-4/SO-2016, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno

usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 2. 2016, č. j. OAM - 35047-9/DP-2015. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zastavil řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě (dále jen „žádost“), protože k žádosti nebyly doloženy náležitosti potřebné pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

2. Žalobce především namítal, že aplikace § 82 odst. 4 správního řádu byla ze strany správních orgánů v projednávaném případě přepjatě formalistická, a odkazoval na nález pléna Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96. Žalovaná měla dodatečně dodané náležitosti žádosti v průběhu odvolacího řízení akceptovat, neboť žalobce uvedl důvody, proč je nemohl doložit již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně. Žalobce také tvrdil, že byla porušena zásada legitimního očekávání, protože žalovaná zjevně postupuje v obdobných případech odlišně. Odkázal na rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 11. 2015, č. j. OAM-130924-4/SO-2015, v němž tento správní orgán uvedl, že striktně formalistická aplikace § 82 odst. 4 správního řádu není na místě v případě řízení o žádostech, kde je jediným účastníkem žadatel a je nutné přihlídnout i k základním zásadám činnosti správních orgánů. V rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 5. 2017, č. j. OAM-28584-17/DP-2016, pak tento správní orgán v odvolacím řízení v rámci autoremedury po doložení náležitostí žádosti vydal rozhodnutí, kterým zrušil usnesení o zastavení řízení a žádosti vyhověl. I z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgány mají povinnost rozhodovat dle aktuálního stavu, žalobce v této souvislosti citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79.
3. Dle žalobce mělo být o jeho žádosti rozhodnuto meritorně. Zastavit řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu má správní orgán pouze tehdy, pokud není vůbec možné se předmětem řízení zabývat, a tato skutečnost je zřejmá již z podané žádosti. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2012-36, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 7. 2016, č. j. MV-92398-4/SO-2016. Správní orgán I. stupně měl postupovat podle § 9 správního řádu, který jako primární účel správního řízení deklaruje vydání meritorního správního rozhodnutí.
4. Žalobce tvrdil, že pokud část požadovaných dokladů doložil, měl ho správní orgán I. stupně znovu vyzvat podle § 45 odst. 2 správního řádu k doplnění zbývajících náležitostí žádosti. Důvodem pro opětovnou výzvu byla i skutečnost, že žalobce nebyl ve správním řízení zastoupen advokátem.
5. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně nedal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností.
6. Žalobce také konstatoval, že vydáním procesního usnesení dle správního řádu namísto meritorního rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců se správní orgány účelově vyhnuly posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce

podle

§ 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce zdůraznil, že žije na území České republiky od roku 2008, úspěšně zde podniká, je plně integrován do společnosti, nebyl trestně stíhán a plní daňové povinnosti. Vzhledem k tomu, že pochází z Turecké republiky, kde je vyhlášen výjimečný stav z důvodu nepokojů kvůli pokusu o státní převrat, hrozilo by mu v případě nuceného vycestování z České republiky v zemi původu pronásledování. S ohledem na uvedené skutečnosti je napadené rozhodnutí nepřiměřené. Dle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81, má být za účelem zjištění skutečností týkajících se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců proveden výslech žadatele. Skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti jsou správní orgány povinny zjistit z úřední povinnosti. Absencí úvahy ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce došlo dle žalobce k porušení § 68 odst. 3 a § 3 správního řádu.

7. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že ve věci, o které rozhodla rozhodnutím ze dne 2. 11. 2015, č. j. OAM-130924-4/SO-2015, byly všechny požadované náležitosti žádosti doloženy společně s odvoláním, což není případ žalobce, který doklady k žádosti doručil až zhruba měsíc po podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaná nepřihlédla k dokladům doloženým v rámci odvolacího řízení s ohledem na zásadu koncentrace. K aplikaci této zásady v pobytových věcech žalovaná odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, či ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48. Správní orgán I. stupně se nemohl podklady k žádosti zabývat meritorně, neboť v řízení před správním orgánem I. stupně nebyly žalobcem doloženy. V souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán I. stupně řízení zastavil, neboť nepředložení byť jen jediného dokladu k žádosti uvedené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je důvodem pro zastavení řízení. Žalovaná uvedla, že žalobce byl správním orgánem I. stupně řádně vyzván k doplnění náležitostí, a není povinností tohoto orgánu vyzývat účastníka řízení opakovaně. Ve výzvě byl žalobce poučen o následcích jejího nesplnění. Dle žalované správní orgán I. stupně neměl povinnost vyzvat žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť ve správním řízení bylo vydáno procesní rozhodnutí a nikoliv rozhodnutí ve věci samé. K námitce, že správní orgány neposoudily přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná uvedla, že v případě procesních rozhodnutí není tato povinnost zákonem stanovena.
9. Z obsahu správního spisu byly zjištěny tyto pro danou věc podstatné skutečnosti:
10. Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla žalobcem podána dne 15. 10. 2015.
11. Dne 16. 10. 2015 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k odstranění vad žádosti. Na základě této výzvy měl žalobce předložit chybějící doklady, které byly ve výzvě vypočteny. Správní orgán I. stupně vydal dne 16. 10. 2015 usnesení, kterým žalobci podle §

39 odst. 1 správního řádu určil lhůtu 30 dnů od doručení tohoto usnesení k odstranění vad žádosti, a řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu na dobu 30 dnů přerušil.

12. Dne 26. 10. 2015 žalobce správnímu orgánu I. stupně dodal doklad o zajištění ubytování, výpis z obchodního rejstříku, oznámení změny bydliště, výpis z evidence katastru nemovitostí, generální plnou moc ze dne 21. 7. 2014 a ze dne 25. 10. 2015 a fotokopii cestovního pasu.
13. Dne 27. 1. 2016 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení ve věci jeho žádosti.
14. Dne 29. 2. 2016 bylo vydáno usnesení správního orgánu I. stupně, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že do vydání tohoto rozhodnutí nebyl k žádosti doložen doklad o cestovním zdravotním pojištění, doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, potvrzení finančního úřadu o neexistenci daňových nedoplatků žalobce, potvrzení finančního úřadu o neexistenci daňových nedoplatků obchodní společnosti nebo družstva, v níž je žalobce statutárním orgánem nebo jeho členem, potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení o neexistenci splatných závazků žalobce na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále, potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení o neexistenci nedoplatků na splatných závazcích na pojistném na sociální zabezpečení obchodní společnosti nebo družstva, v níž je žalobce statutárním orgánem nebo jeho členem. O žádosti proto nemohlo být meritorně rozhodnuto.
15. Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobcem podáno dne 15. 3. 2016. Žalobce v odvolání uvedl, že kvůli osobním důvodům nemohl doložit všechny požadované náležitosti žádosti, zejména potvrzení o bezdlužnosti, které doloží do 15 dnů od podání odvolání. Namítal, že ho správní orgán nevyzval k seznámení se se správním spisem. Dne 15. 3. 2016 žalobce také zaslal správnímu orgánu I. stupně fotokopii průkazu pojištěnce Všeobecné zdravotní pojišťovny s platností do 28. 2. 2017.
16. Dne 12. 4. 2016 byla správnímu orgánu I. stupně dodána fotografie žalobce, smlouva o výkonu funkce jednatele společnosti ■■■ s. r. o. ze dne 26. 10. 2015 a její dodatek č. 1, výpis z obchodního rejstříku ze dne 7. 4. 2016, zápis z řádné valné hromady společnosti ■■■ s. r. o. ze dne 26. 10. 2015, potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o stavu nedoplatků na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, penále a přírážce k pojistnému společnosti ■■■ s. r. o. ze dne 31. 3. 2016, potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o stavu nedoplatků žalobce na pojistném a penále na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ze dne 11. 2. 2016, potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 6. 4. 2016 o neexistenci daňových nedoplatků společnosti ■■■ s. r. o., potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu o neexistenci daňových nedoplatků žalobce ze dne 16. 2. 2016, potvrzení o průměrném čistém měsíčním příjmu žalobce v období od 1. 12. 2015 do 29. 2. 2016 vystavené společností ■■■ s. r. o. ze dne 28. 3. 2016, potvrzení o průměrném čistém měsíčním příjmu žalobce v období od 1. 11. 2015 do 31. 1. 2016 vystavené společností ■■■ s. r. o. ze dne 27. 3. 2016 a generální plná moc ze dne 25. 10. 2015.

17. Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, protože byl dán důvod pro zastavení řízení. Vzhledem k tomu, že žalobce nedoložil požadované náležitosti žádosti, konkrétně originál cestovního dokladu, doklad o zajištění ubytování, doklad o zapsání do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence, doklad o cestovním zdravotním pojištění, doklady prokazující úhrnný měsíční příjem cizince, potvrzení finančního úřadu a okresní správy sociálního zabezpečení o nedoplatcích účastníka řízení a obchodní společnosti nebo družstva, v níž je statutárním orgánem nebo členem a fotografie, ani ve lhůtě stanovené ve výzvě, správní orgán I. stupně řízení zastavil. Žalovaná uvedla, že pokud je naplněna jedna z podmínek podle § 66 správního řádu, je povinen správní orgán vždy řízení zastavit a nemá možnost správního uvážení. V tomto případě žalobce neodstranil podstatné vady žádosti v určené lhůtě, tedy nedoložil všechny zákonem požadované náležitosti k žádosti a správní orgán I. stupně tak nemohl předmětnou žádost z obsahového hlediska projednat a vydat meritorní rozhodnutí. K dokladům doloženým žalobcem v rámci odvolacího řízení, konkrétně k průkazu pojištěnce Všeobecné zdravotní pojišťovny, ke smlouvě o výkonu funkce jednatele společnosti XX s. r. o. ze dne 26. 10. 2015 a k jejímu dodatku č. 1, k zápisu z řádné valné hromady ze dne 26. 10. 2015, k výpisu z obchodního rejstříku, k potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti účastníka řízení ze dne 11. 2. 2016 a k potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu o bezdlužnosti účastníka řízení ze dne 16. 2. 2016, s ohledem na koncentraci řízení (§ 82 odst. 4 správního řádu) žalovaná nepřihlédla, neboť se jedná o doklady datované před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a žalobce je tedy mohl doložit již správnímu orgánu I. stupně. K dokladům datovaným po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. k potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti společnosti ■■■ s. r. o. ze dne 31. 3. 2016, k potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 6. 4. 2016 o bezdlužnosti společnosti ■■■ s. r. o., k potvrzení o průměrném měsíčním příjmu žalobce ze dne 27. 3. 2016 a 28. 3. 2016, žalovaná konstatovala, že žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, proč tyto doklady nedoložil v řízení před správním orgánem I. stupně. Námitku žalobce, že chtěl doložit všechny doklady ve stejném časovém okamžiku, považovala žalovaná za nedůvodnou.
18. Ve věci proběhlo dne 22. 5. 2018 ústní jednání, z něhož se žalovaná omluvila, o odročení řízení nežádala. Žalobce setrval na své právní argumentaci uvedené v žalobě, na kterou odkázal. Zdůraznil, že v jeho případě došlo zejména k porušení zásady legitimního očekávání, protože žalovaná v obdobných případech postupuje různě.
19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 s. ř. s.
20. Správní orgán I. stupně dle soudu zcela správně žalobce vyzval k odstranění vad jeho žádosti a stanovil mu lhůtu 30 dnů k předložení chybějících dokladů. Výzva obsahuje také poučení o následcích neodstranění nedostatků a nevykazuje žádné formální vady. Lhůta určená ve výzvě není závazná. V konečném důsledku to znamená, že se přihlíží i k podání

učiněnému po stanovené lhůtě až do doby zastavení řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

21. Žalobce v žalobě nespороval, že ve lhůtě stanovené správním orgánem I. stupně všechny zákonem stanovené náležitosti nepředložil, namítal však, že postup žalované byl přepjatě formalistický, když nepřihlédla k tomu, že chybějící doklady předložil dodatečně v průběhu odvolacího řízení. Žalobce však zcela pomíjí zásadu koncentrace řízení vyjádřenou v § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Krajský soud se nemůže vyjádřit k rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 11. 2015, č. j. OAM-130924-4/SO-2015, neboť toto rozhodnutí nemá k dispozici. Ani ojedinělé rozhodnutí správního orgánu vybočující z ustálené správní praxe by však legitimní očekávání žalobce, že v jeho případě bude postupováno stejně, založit nemohlo. K odkazu na rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 5. 2017, č. j. MV-28584-17/DP-2016, krajský soud konstatuje, že toto rozhodnutí nemohlo založit legitimní očekávání žalobce již proto, že napadené rozhodnutí předchází rozhodnutí, na které žalobce odkazuje.
22. Zásada koncentrace řízení není neomezená, v určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS). Koncentrační zásada se neuplatní obecně též v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se ovšem v nynějším případě nemůže uplatnit. Řízení se vede o žádosti žalobce, tedy nebylo zahajováno z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. V řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě. K uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, nebo ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36). Krajský soud proto uzavírá, že zásada koncentrace řízení se vztahuje také na nyní projednávanou věc.
23. Krajský soud se plně ztotožňuje se závěry žalované, že v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu žalobce neuvedl žádné relevantní důvody, které by objasnily, proč nemohl doklady předložit již v řízení před správním orgánem I. stupně. Z dokladů předložených v průběhu odvolacího řízení je zřejmé, že některé jsou datovány před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. mohly být správnímu orgánu dodány před vydáním rozhodnutí o zastavení řízení. Údajné osobní důvody, pro které žalobce nemohl doložit všechny náležitosti v řízení před správním orgánem I. stupně, nebyly žalobcem v odvolání nijak specifikovány. Žalobce mohl k odstranění vad žádosti přistoupit v průběhu celého řízení před správním orgánem I. stupně, fakticky mu byla poskytnuta lhůta k odstranění vad žádosti delší než 4 měsíce. Tuto lhůtu nelze považovat za nepřiměřenou. Žalobce měl navíc možnost požádat o prodloužení stanovené lhůty, což neučinil. Každý cizinec, který chce

pobývat na území České republiky, má povinnost zajistit si k tomu právní titul. Aplikace zásady koncentrace řízení v takovém případě není zbytečným formalismem.

24. K námitce týkající se povinnosti správního orgánu ve věci meritorně rozhodnout, soud uvádí následující. Správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení [§ 66 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jen tehdy, je-li splněna podmínka podstatné vady, která brání pokračování v řízení. Nedoložení dokladů uvedených v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bezpochyby takovou vadou je, jelikož jde o náležitosti žádosti povinné ze zákona, a bez jejich doložení tedy není možné žádost obsahově posoudit. V projednávaném případě bylo ze správního spisu zjištěno, že žalobce do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně předložil k žádosti pouze fotokopii cestovního pasu, doklad o zajištění ubytování, výpis z obchodního rejstříku a z katastru nemovitostí. Ostatní náležitosti vypočtené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců dodal až v průběhu odvolacího řízení.
25. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, zabývajícím se otázkou podstatné vady žádosti soud uvedl, že „*V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jedině tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i z obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost dostatečně zdůvodnil, když v nedoložení zcela konkrétních zákonem požadovaných podkladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání shledal podstatnou vadu předmětné žádosti bránící pokračování řízení. Krajský soud tedy nesprávně vyhodnotil, že správní orgány vůbec nevyložily, z jakých konkrétních důvodů pokládaly nedoložení chybějících dokladů za podstatné vady žádosti.*“ K zastavení řízení tedy nedochází jen v případě absolutní nečinnosti žadatele, ale i při nedoložení všech dokladů uvedených v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Jde o náležitosti žádosti povinné ze zákona a bez jejich doložení není možné žádost obsahově posoudit a meritorně o věci rozhodnout, tudíž v posuzovaném případě ani nemohlo dojít k porušení § 9 správního řádu. Správní orgán I. stupně postupoval dle soudu zcela správně, když řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2012-36, není přílehlavý, neboť tento rozsudek se týkal skutkově odlišné věci - nezaplacení ekologického poplatku podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech.
26. K námitce, že žalobce měl být k doplnění žádosti správním orgánem I. stupně opětovně vyzván, krajský soud uvádí, že zákon správnímu orgánu nestanoví povinnost opětovně vyzvat žadatele k doložení náležitostí žádosti v případě, pokud na první výzvu nereaguje,

případně nedoloží všechny náležitosti žádosti vypočtené ve výzvě. V posuzovaném případě byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu dne 16. 10. 2016. V této výzvě bylo zcela jasně a konkrétně specifikováno, jaké konkrétní náležitosti žádosti má žalobce dodat, v jaké lhůtě a jaké důsledky nastanou v případě jejich nedodání.

27. Pokud žalobce správnímu orgánu I. stupně vytýká, že žalobce nevyzval k seznámení s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, krajský soud konstatuje, že v projednávaném případě správní orgán I. stupně takovou neměl povinnost. Citované ustanovení dopadá pouze na rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 Azs 210/2016-48).
28. Krajský soud se dále zabýval námitkou žalobce, že rozhodnutí o zastavení řízení je nepřiměřené vzhledem k dopadům, jaké v jeho soukromém a rodinném životě způsobí. Krajský soud souhlasí s žalovanou, že pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí nebyl prostor. Povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná dle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Typicky se posoudí přiměřenost rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. Zákon o pobytu cizinců v § 174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti.
29. Judikatura také specifikovala, že přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41). V obdobné kauze, jako je nyní posuzovaná věc, Nejvyšší správní soud dovodil, že *„to byl totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24). Správní orgány se nemohly zabývat věcnou stránkou žádosti, proto nepochybily, pokud se nezabývaly ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce. Jejich rozhodnutí z tohoto důvodu proto nejsou v rozporu s § 68 odst. 3, ani § 3 správního řádu. Argumentuje-li žalobce rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81, je třeba zdůraznit, že v tehdy řešené věci rozhodoval správní orgán meritorně.
30. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

32. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem

Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 22. května 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu